

Berouc takto v odpor věcný obsah dotyčných vysvědčení, obrací se gremium proti části skutkové podstaty, na které žal. úřad založil své rozhodnutí.

Gremium může tak ovšem ve stížnosti na nss činiti pouze potud, pokud již v řízení správním použilo svého práva a vzneslo námitky proti průkazu způsobilosti žadatele v řízení upraveném § 23 a) odst. 1. živn. ř. (§ 5 zák. o ss). Podle stížnosti vyjádřilo se gremium několikrát o průkazu způsobilosti přiloženém k původní žádosti uchazečově, poněvadž se však žádost ta i s doklady k ní připojenými ztratila, podal žadatel žádost novou, a úřad znovu vyzval stěžující si gremium, aby se o průkazu způsobilosti připojeném k této nové žádosti vyjádřilo dle § 23 a) odst. 1. živn. řádu.

Gremium tak učinilo, i mohou se námitky jeho v dalším řízení pohybovati pouze v mezích tohoto jeho vyjádření, neboť jen toto týkalo se žádosti a průkazu způsobilosti, který byl předmětem rozhodování žal. úřadu. O předchozích vyjádřeních gremia nelze tudíž dále uvažovati.

Jak svrchu uvedeno, shledávalo gremium ve svém vyjádření závadným pouze učební vysvědčení vystavené dne 24. listopadu 1920 od M. H. H. v Londýně, svědčící o učební době žadatele od 15. února 1909 do 1. února 1911 uvádějíc, že vysvědčení ono nemůže býti správným, poněvadž žadatel dle vlastního udání v první své žádosti počal se učití zubní technice teprve za války a to v Berlíně.

Ježto jiných výtek gremium o průkazu způsobilosti, jenž tvořil základ pro rozhodnutí úřadu, nečinilo, nemůže nyní ve stížnosti na nss vznášeti námitky ještě také proti jiným dokladům o způsobilosti žadatele, námitky ty jsou vzhledem k tomu, že o nich úřad v řízení správním nerozhodoval, nepřipustny podle § 5 zák. o ss.

Bylo se tudíž zabývati pouze námitkou stížnosti, kterou gremium popírá pravdivost věcného obsahu svrchu uvedeného učebního vysvědčení.

Žal. úřad uznal vysvědčení to za platný průkaz o způsobilosti žadatele přes námitku gremiem proti němu vznesenou, z čehož jest patrné, že námitku tu mlčky zamítnul.

Z jakého však důvodu tak učinil, z nař. rozhodnutí patrné není. Tím, že úřad opomenul zamítnutí této námitky řádně odůvodniti, a neudal, z jakého skutkového předpokladu a právního názoru při zamítnutí jejím vycházel, stížil úřad gremiu obranu proti nař. rozhodnutí, a znemožnil nss-u přezkoumání rozhodnutí vzhledem k uvedené námitce stížnosti.

Toto opomenutí úřadu zakládá podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo rozhodnutí jeho zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 1546.

Učitelstvo: Zákon neposkytuje učiteli, který byl dán na dočasný odpočinek, právní nárok na reaktivaci, naopak stanoví v § 83 služ. pragm. učit. jen povinnost učitele, aby za určitých předpokladů na úřední výzvání nastoupil zase službu.

(Nález ze dne 6. října 1922 č. 13936.)

Věc: Dr. Adolf S. v B. proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze (odborový rada K. Hrdina) stran dání na dočasný odpočinek.

V ýrok: Pokud stížnost směřuje proti rozhodnutí ze dne 15. listopadu 1920 č. —, odmítá se jako nepřipustná, jinak se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím žal. úřadu ze dne 15. listopadu 1920 č. — byl st-l na základě bodu 1 § 82 služ. pragm. učitelské z důvodů zdravotních dán z moci úřední na dočasný odpočinek.

Podáním z 30. listopadu 1920 žádal podle § 89 služ. pragm. o opětné lékařské vyšetření a podáním ze dne 25. března 1921 o reaktivaci; této žádosti rozhodnutím ze dne 15. května 1921 č. — nebylo vyhověno.

O stížnosti, vytýkající toliko, že lékařské prohlídky, které předcházely rozhodnutí, byly provedeny bez zapisovatele a bez podrobné prohlídky, že protest st-lův při prohlídkách přednesený nebyl protokolován a že mělo býti vyžádáno dobré zdání fakultní, uvážil nss takto:

1. Pokud stížnost směřuje proti rozhodnutí žal. úřadu ze dne 15. listopadu 1920 č. —, jest opožděna; stížnost sama udává, že rozhodnutí toto bylo st-li doručeno již 28. listopadu 1920; jest tedy stížnost — daná na poštu teprve dne 1. července 1921 — podána dávno po uplynutí lhůty 60t denní stanovené §em 14. zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876.

Uvedená lhůta nemohla se prodloužiti tím, že st-l podal dne 30. listopadu s poukazem na § 89 služ. pragm. žádost za opětné vyšetření lékařské.

Neboť rozhodnutí ze dne 15. listopadu 1920 č. — bylo vydáno nejvyšší stolicí správní k tomu dle zákona příslušnou; kdyby byl chtěl st-l pro skutečné nebo domnělé závady tohoto rozhodnutí podle § 89 služ. pragm. dosíci jeho odstranění, byl by se musil domáhati jeho zrušení stížností k tomuto soudu, podanou ve lhůtě shora uvedené; jelikož tak neučinil, stalo se ono rozhodnutí neodstranitelným a jest proto stížnost, pokud směřuje proti tomuto rozhodnutí, opožděná a proto nepřipustná.

II. Pokud stížnost směřuje proti rozhodnutí ze dne 15. května 1921 č. —, jest podána včas, a bylo tedy o ní uvažovati meritorně. Tímto rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti st-le o reaktivaci.

Zákon neposkytuje však učiteli, který byl dán na dočasný odpočinek, právní nárok na reaktivaci; naopak stanoví v § 83 služ. pragm. učitelské toliko povinnost učitele, aby za určitých předpokladů v zákoně uvedených k úřednímu vyzvání opět nastoupil činnou službu.

Není-li však takového právního nároku na reaktivování, nemá st-l také nároku na to, aby eventuelní lékařské prohlídky, k jeho žádosti nebo z moci úřední nařízené, provedeny byly podle určitých forem (příbrání zapisovatele, protokolování protestu vyšetřovaného, dobré zdání fakultní), nehledě ani k tomu, že vůbec není předpisu, který by žádal příbrání zvláštního zapisovatele, anebo který by ukládal úřadu povinnost vyžádati si o zdravotním stavu postiženého dobré zdání fakulty lékařské.

Jest tedy stížnost, pokud směřuje proti druhému rozhodnutí, bezdůvodná.

Č. 1547.

Ř í z e n í p ř e d n s s - e m: Rozhodla-li poslední stolice správní toliko o jednom ze dvou samostatných bodů petitu odvolání a stížnost strany